

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123371593
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123371593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členov senátu JUDr. Marty Šašinkovej a Mgr. Radoslava Prutkaya v právnej veci žalobcu Unicorn Services, s.r.o., Blagoevova 28, Bratislava 851 01, IČO: 46 820 094, práv. zast. advokátkou JUDr. Luciou Podrackou, Lipová 30, Banská Bystrica 974 09, IČO: 40 887 111, proti žalovanému SPV81, s. r. o., Dunajská 1, Bratislava 811 08, IČO: 46 060 081, práv. zast. MINAT Law s. r. o., Prievozská 6A, Bratislava, IČO: 53 204 786, o zaplatenie 4.000,-EUR s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III v Bratislave, č.k. 76Cb/56/2023-143, zo dňa 14.10.2024, jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III v Bratislave, č.k. 76Cb/56/2023-143, zo dňa 14.10.2024 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobou doručenou v upomínacom konaní dňa 28.7.2023 sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 4.000,-EUR spolu s príslušenstvom. Dňa 26.2.2018 žalobca v právnom postavení veriteľa a žalovaný v právnom postavení dlžníka uzatvorili Zmluvu o pôžičke na základe ktorej žalobca v uvedený deň 26.2.2018 poskytol žalovanému peňažnú pôžičku vo výške 4.000,-EUR. Podľa bodu 4.1 Zmluvy o pôžičke je dlžník povinný vrátiť veriteľovi pôžičku najneskôr do 7 (sedem) kalendárnych dní od dátumu doručenia výzvy na úhradu (ďalej len „Deň splatnosti“) na bankový účet veriteľa. Podľa bodu 6.5 Zmluvy o pôžičke písomnosti týkajúce sa záväzkov medzi zmluvnými stranami, ktoré vyplývajú z tejto zmluvy sa účastníci zaviazali doručovať poštou vo forme doporučenej listovej zásielky. Poštou doručuje zmluvná strana - odosielateľ písomnosti druhej zmluvnej strane - adresátovi na adresu jeho sídla alebo bydliska uvedeného v záhlaví tejto zmluvy, resp. adresu písomne oznámenú zmluvnou stranou ako korešpondenčnú adresu. Ak nie je možné doručiť písomnosť na túto adresu, povinnosť odosielateľa je splnená v deň, keď ju pošta vrátila odosielateľovi ako nedoručiteľnú zásielku a to bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa zásielku nepodarilo doručiť (tzv. fikcia doručenia). Žalovanému žalobca dňa 2.6.2023 zaslal výzvu na vrátenie poskytnutej pôžičky v zmysle Zmluvy, t.j. 5 rokov po uzatvorení predmetnej Zmluvy. Žalobca za deň, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením pôžičky označuje deň 23.6.2023. Žalovaný v súvislosti s uvedeným poukazuje najmä na ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. V prípade Zmluvy splatnosť pôžičky vyplývala z výslovnej dohody žalobcu a žalovaného v rámci článku 4.1. Zmluvy. Splatnosť pôžičky mala v danom prípade nastať deň nasledujúci po uplynutí (najneskoršieho) času splnenia dlhu a to 7 dní od doručenia výzvy na úhradu. V súvislosti s aplikáciou ustanovenia

§ 563 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že podľa tohto ustanovenia je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, keď bol o jeho splnenie veriteľom požiadaný. Z tohto dôvodu súdna prax (R 28/1984) vyvodzuje, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t.j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu pri dlhu dojednaného na neurčitú dobu. Pre začiatok premlčacej doby je teda rozhodný deň nasledujúci po dni, keď došlo ku vzniku tohto právneho vzťahu, nie až deň, keď došlo k splatnosti dlhu (Ro NS ČR zo 6. 9. 2005, sp. zn. 28 Cdo 111/2005). V súvislosti s plynutím premlčacej doby žalovaný taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 24Co 116/2018. V zmysle § 397 Obchodného zákonníka začiatok plynutia premlčacej doby bol deň po vzniku právneho vzťahu (deň po uzavretí Zmluvy), t.j. 27.2.2018. Premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka uplynula dňa 27.2.2022. Tento deň bol posledným dňom, kedy žalobca mohol uplatniť svoj nárok súdnou cestou. Žalobca uplatnil svoj nárok návrhom na súd až v roku 2023, teda po uplynutí premlčacej doby.

3. Podľa názoru žalobcu bol dlžník oprávnený dobrovoľne splácať peňažné prostriedky aj pred dňom splatnosti, toto právo však nevyužil. Zo zmluvných dojednaní medzi žalobcom a žalovaným plynie, že žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky na dobu neurčitú a to až do odoslania výzvy na vrátenie, pričom rozhodnutie, kedy určí splatnosť dlhu bolo ponechané na vôli veriteľa - teda žalobcu. Až po určení splatnosti dlhu výzvou žalobcu vznikol dlh a teda k začiatku plynutia práva žalobcu na uplatnenie svojho práva na súde. Vôľa veriteľa nie je majetkovým právom a nepodlieha premlčaniu. Všeobecne poskytnutie finančných prostriedkov z pôžičky môže byť účelovo viazané aj na obdobie dlhšie ako sú 3 roky, resp. 4 roky, z uvedeného dôvodu nemožno veriteľovi vnútiť splatnosť dlhu a povinnosť vyzvať dlžníka a vrátenie pôžičky najneskôr do troch, resp. rokov od poskytnutia finančných prostriedkov, navyše ak čas splatnosti je dohodnutý s väzbou na výzvu veriteľa. Pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodujúci okamih *actio nata*, ktorý nastáva zásadne splatnosťou dlhu, t.j. dňom, kedy mal dlžník povinnosť prvýkrát splniť dlh. Uvedené sa uplatní v zmluvných vzťahoch, kedy je čas plnenia dlhu medzi zmluvnými stranami dohodnutý alebo inak určený. V zmluvnom vzťahu Zmluvy o pôžičke si zmluvné strany žalobca so žalovaným dohodou určili spôsob určenia splatnosti vrátenia pôžičky a to dorúčením výzvy na úhradu s lehotou splatnosti sedem (7) dní od doručenia výzvy. V danom prípade teda neobstojí ani záver rozhodnutia R 28/1984, na ktorý poukazuje žalovaný s odvolaním sa na ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, keď bol o jeho splnenie veriteľom požiadaný, z čoho vyvodzuje, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t.j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu. Z rovnakých dôvodov nemožno na daný sporný prípad aplikovať ani závery rozhodnutia Krajského súdu Trnava, spis. zn. 24Co 116/2018 na ktoré poukazuje žalovaný. Vychádzajúc z ustanovení Zmluvy o pôžičke deň splatnosti záväzku žalovaného vrátiť pôžičku nastal siedmy deň po doručení Výzvy na úhradu, resp. v danom prípade siedmy deň odo dňa vrátenia zásielky - Výzvy na úhradu žalobcovi, t.j. dňa 22.6.2023. Nasledujúcim dňom 23.6.2023 sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením pôžičky a od tohto dňa začala plynúť aj premlčacia doba na uplatnenie nároku podaním návrhu na súd. Keďže žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu na súd dňa 28.7.2023 k premlčaniu uplatneného nároku nedošlo.

4. Podľa názoru súdu prvej inštancie už v judikáte R 28/1984 bol prijatý záver, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“. Na tomto závere sa ustálila aj neskoršia súdna prax [viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 25/2003, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 91/2004] zotrvávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol. Závislosť na subjektívnom prvku - rozhodnutí veriteľa, či výzvou na zaplatenie vyvolá alebo nevyvolá splatnosť dlhu, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že premlčacia lehota nároku žalobcu začala plynúť dňa 28.2.2018 (nasledujúci deň po pripísaní peňažných prostriedkov na účet žalovaného), keďže k tomuto dátumu žalobca mohol vyzvať žalovaného na plnenie. To znamená, že premlčacia doba nároku žalobcu podľa § 397 a § 398 Obchodného zákonníka márne uplynula dňa 28.2.2022. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd až dňa

28.7.2023, čo bolo po márnom uplynutí premlčacej doby, bol súd toho názoru, že jeho žalovaný nárok je premlčaný, preto žalobu zamietol.

5. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie podľa § 365 ods. 1, pís. f, h, CSP a uviedol, že Žalobca má za to, že jeho nárok na vrátenie pôžičky a zaplatenie dlžnej sumy je v celej výške opodstatnený a nie je premlčaný. Zo zmluvných dojednaní medzi žalobcom a žalovaným plyní, že žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky na dobu neurčitú a to až do odoslania výzvy na vrátenie, pričom rozhodnutie, kedy určí splatnosť dlhu bolo ponechané na vôli veriteľa - teda žalobcu. Zmluvné strany si v bode 3.1 Zmluvy o pôžičke dohodli aj úrok z poskytnutej sumy vo výške 3,0 % p.a., ktorý má pre veriteľa význam a efekt práve pri poskytnutí pôžičky na dlhšie časové obdobie. Určenie splatnosti dlhu, resp. spôsob jej určenia bol dohodnutý zmluvnými strany v zmluve a podľa princípu zmluvnej voľnosti v obchodných záväzkových vzťahoch je pre zmluvné strany táto dohoda záväzná. Podľa bodu 4.1 Zmluvy o pôžičke bol zmluvnými stranami presne dohodnutý deň splatnosti, ktorý bol viazaný na písomnú výzvu veriteľa dlžníkovi plus 7 kalendárnych dní. Až po určení splatnosti dlhu na základe výzvy žalobcu vznikol dlh a začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcu na súde. Je nutné uviesť, že vôľa veriteľa nie je majetkovým právom a nepodlieha premlčaniu. Poskytnutie finančných prostriedkov z pôžičky môže byť účelovo viazané aj na obdobie dlhšie ako sú 3 roky, resp. 4 roky, z uvedeného dôvodu nemožno veriteľovi vnútiť splatnosť dlhu a povinnosť vyzvať dlžníka a vrátenie pôžičky najneskôr do troch, resp. štyroch rokov od poskytnutia finančných prostriedkov, navyše ak čas splatnosti je dohodnutý s väzbou na výzvu veriteľa. Poukázal na ustanovenie § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ak zmluva o pôžičke bola uzatvorená na dobu neurčitú, t.j. žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky na neobmedzene dlhú dobu, potom právo vypovedať zmluvu, ukončiť ju, a vyzvať dlžníka na vrátenie pôžičky v zmysle citovaného ustanovenia zákona premlčaniu nepodlieha. V zmluvnom vzťahu Zmluvy o pôžičke si zmluvné strany žalobca so žalovaným dohodou určili spôsob určenia splatnosti vrátenia pôžičky a to doručením výzvy na úhradu s lehotou splatnosti sedem (7) dní od doručenia výzvy. Vychádzajúc z ustanovení Zmluvy o pôžičke deň splatnosti záväzku žalovaného vrátiť pôžičku nastal siedmy deň po doručení Výzvy na úhradu, resp. v danom prípade siedmy deň odo dňa vrátenia zásielky - Výzvy na úhradu žalobcovi, t.j. dňa 22.6.2023. Nasledujúcim dňom 23.6.2023 sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením pôžičky a od tohto dňa začala plynúť aj premlčacia doba na uplatnenie nároku podaním návrhu na súd. Keďže žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu na súd dňa 28.7.2023 k premlčaniu uplatneného nároku nedošlo. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a uloží žalovanému nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Podaním zo dňa 29.11.2024 označenému ako „ Rozobratie dôvodov odvolania žalobcu“ žalobca doplnil odvolanie zo dňa 19.11.2024. V podaní poukázal na rozsudok NS SR pod sp. zn. 4Cdo/146/2008 a na rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 5Cdo/254/2009.

7. K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 14.1.2025 vyjadril žalovaný a uviedol, že sa v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu. Je v rozpore s právnou istotou ak by konajúci súd poskytol právnu ochranu Žalobcovi, ktorý svojou argumentáciou úplne obchádza inštitút premlčania a svoj nárok v podstate považuje za nepremlčateľný. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu pod sp. zn. 4Cdo/146/2008 žalovaný uviedol, že sa jedná o jediné odchýlenie od konštantného právneho názoru súdnej praxe Najvyššieho súdu pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 534/2013 zo dňa 16.10.2013 a nesúhlas s právnym názorom, na ktorom spočíva rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo 146/2008, bol prezentovaný aj v odbornej právnickej literatúre [viď napríklad publikáciu JUDr. Jaroslav Krajčo, Občiansky zákonník pre prax (komentár), vydavateľstvo Eurounion, 2015, str. 2458, resp. 2468 a 2472]. Uvedené preto nie je možné považovať za relevantné. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správne a žalovanému priznal okrem náhrady trov prvostupňového konania aj náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 20.2.2024 vyjadril žalobca a uviedol, že žalobca na základe nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v podanom odvolaní bližšie špecifikuje, rozvádza a argumentuje skutkové a právne zdôvodnenie svojho nároku a definuje dôvody odvolania. Len na podporu svojich tvrdení žalobca poukazuje a rozoberá judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá znamená precedenčnú záväznosť pre rozhodovanie a odôvodňovanie rozhodnutí súdov

nižšieho stupňa v Slovenskej republike. Žalobca dostatočne skutkovo a právne svoj nárok zdôvodnil a preukázal a podporil tiež rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré by mal súd pri svojom rozhodovaní, s akcentom na princíp právnej istoty, akceptovať.

9. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 15.7.2025. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

10. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa § 387 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. (1) Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

11. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a reflektujúc dôvody odvolania uvádza na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. V konaní sa súd prvej inštancie nedopustil vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať; obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie správne ustálil že premlčacia lehota nároku žalobcu začala plynúť dňa 28.2.2018 (nasledujúci deň po pripísaní peňažných prostriedkov na účet žalovaného), keďže k tomuto dátumu žalobca mohol vyzvať žalovaného na plnenie. To znamená, že premlčacia doba nároku žalobcu podľa § 397 a § 398 Obchodného zákonníka márne uplynula dňa 28.2.2022. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd až dňa 28.7.2023, čo bolo po márnom uplynutí premlčacej doby, bol súd toho názoru, že jeho žalovaný nárok je premlčaný, preto žalobu zamietol.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ako aj s právnym názorom uvedeným v judikáte R 28/1984 bol prijatý záver, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“. Na tomto závere sa ustálila aj neskoršia súdna prax [viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 25/2003, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 91/2004] zotrvávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po

tom, čo bol veriteľom požiadany o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci, ak medzi stranami nebola dohodnutá doba vrátenia pôžičky (deň, mesiac, rok) je zrejmé, že dlžníkovi vznikne povinnosť vrátiť poskytnuté peniaze veriteľovi po tom, ako ho na to veriteľ vyzve. Táto výzva voči dlžníkovi môže byť adresovaná už nasledujúci deň po tom ako boli peniaze pripísané na účet (a to práve z dôvodu absencie určenia doby na ktorú bola pôžička dlžníkovi poskytnutá). Z uvedeného vyplýva, že právo veriteľa na vyzvanie vrátenia pôžičky vzniklo už druhý deň po pripísaní peňazí na účet dlžníka. Uplatnenie tohto práva, v súlade s cit. judikatúrou, podlieha premlčaniu v súlade s § 387 ods. 2, Obch. zák. V prípade ak by veriteľ vyzval dlžníka na vrátenie pôžičky v súlade s čl. 4 zmluvy a to v lehote štyroch rokov od pripísania peňazí na účet dlžníka, a dlžník by napriek výzve veriteľa dlh nevrátil, začína veriteľovi plynúť ďalšia lehota na uplatnenie nároku na plnenie na súde. V posudzovanej veci žalobcovi ako veriteľovi márne uplynula premlčacia lehota na uplatnenie práva na vrátenie poskytnutej pôžičky tak ako vyhodnotil súd prvej inštancie. Ak by súd prijal argumentáciu žalobcu v tom, že premlčacia lehota začína plynúť až po márnom uplynutí lehoty 7 dní po doručení jeho výzvy (v súlade s bodom 4.1 zmluvy), bez určenia doby na ktorú bola pôžička poskytnutá, následkom by bolo neprípustné odďaľovanie začiatku plynutia premlčacej doby na neobmedzenú dobu. Stranám nič nebránilo aby si v zmluve dohodli dobu poskytnutia pôžičky (a to aj na dobu dlhšiu ako 4 roky). Ak strany neurčili dobu poskytnutia pôžičky tak podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na vrátenie poskytnutej pôžičky nasledujúcim dňom od pripísania peňazí na účet dlžníka. Vzhľadom na tú skutočnosť, že dlžník v konaní namietol premlčanie bol súd povinný na takto vznesenú námietku prihliadať a posúdiť jej dôvodnosť. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené dospel k správne názoru, že právo žalobcu na vrátenie pôžičky je premlčané.

14. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1, v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, C.s.p.. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2, C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).